

NAPVILÁG

VERSEK

www.iroklub.napvilag.net

NAPVILÁG VERSEK

41 vers

a **Napvilág Íróklub**

41 alkotójától

/2015. december 3./

Szerző: [Doreen](#)

Hiányod...

Szeretlek - súgom halkán,
pirosra festett ajkam
réveteg...

Nézz reám - kérlek titkon,
mert szívemnek otthon
két szemed...

Ölelj át - érint meg karom,
hisz érezni akarom
szerelmed...

Szólj hozzám - hiányod megöl,
s tűnt fényű szememből
könny pereg...

D. Darkfield

Szerző: [hundido](#)

Őszi ritmus

Hervad a rózsza,
lehull a szirma,
ökörnyál úszik,
az ősz búcsúzik.

Az ősz búcsúzik
levél lehullik,
cirógat szellő,
mosdat az eső.

Mosdat az eső,
sötét a felhő,
száraz a levél,
a hó pilinkél.

A hó pilinkél,
a táj hófehér,
lepihen minden,
a tél így üzen.

G. Joó Katalin

Szerző: [Dombi Tinódy László](#)

Még bennem él

Álmodoztam csendben ülve,
árok szélén, nyár elején.
Álmodoztam fának dűlve,
erdő mélyén, ősz közepén.

Álmodoztam vígan futva,
fénylő rétnék lágy szőnyegén.
Álmodoztam szánnal csúszva,
délceg dombnak vad lejtékén. -

Betemetve a kis árok,
az erdő helyén gyártelep.
A rét fölött kocsiutak,
a domb oldalán házhelyek. -

Álmodozom képzetükben,
erdő, árok még bennem él.
Velem van most valamennyi,
a domb, a rét is már enyém.

Dombi Tinódy László

Szerző: [Haász Irén](#)

Ősz-apacs

Az ostorlámpa-fény lecsorog,
hervad a Nyár alatta.
Még bő szoknyában ott kuporog,
de háta hideg fémnek feszül,
szíveket koldul a marka.

Vörösre szívott juharok, szilfák
levele alél földre.
Pőrén bújnak a kerti nimfák,
leskel az Ősz, a szeme szikráz,
s belesimul a csöndbe.

A lány éj lassan hűlve borong,
Ősz-apacs bronza sápad.
A herflin halnak a sanzonok,
de végső dallal még felzokog,
búcsút mond az ősz a nyárnak.

Haász Irén

Szerző: [Balog Marianna](#)

Tél jön, temető

Színes levelek, ködös reggelek;
levél lepereg, széllel tekereg.
Hulló falevél földön elalél;
eső szemereg, fűszál kesereg.

Szürke utakon járok utamon;
sötét fellegek, őszi szellemek.
Komor falakon suhan alakom;
árnyam követem, avarfövényen.

Széles kalapom, arcom takarom;
poros ablakok mellett ballagok.
Málló vakolat őriz szagokat;
festék lepereg, illat tekereg.

Hangos zokogás, csizmakopogás;
Múló őszidő, tél jön, temető.

Balog Marianna

Szerző: [Gyömbér](#)

Öltöztess fel!

Öltöztess fel! Hisz meztelen vagyok.
Nincs rajtam cipő, sem ruha.
Hol vannak? Ne kérdezd! Nem tudom,
belepte mind a feledés pora.
Jöttömben vesztek el a hosszú úton,
lassan vettem le csipkét, díszeket,
akartam, egyszerűn..., pőrén láss,
úgy, ahogy azt csak neked lehet.
Nézz rám! Itt vagyok. Minden nélkül, tisztán.
Bár itt-ott néhol sebhelyek...
Lassan fordulok, ne csak szemből láss!
Most a távolba révedek.
Tán menni kéne, hisz itt hideg van,
s nem feltétlen a tél miatt,
lehetne nyár, akkor is fáznék,
lehetne ruhám, az sem vigasz.
Öltöztess fel! Kérlek, most az egyszer!
Tegyél rám Napot, Holdat, kék eget,
legalább akkor legyek NEKED szép,
mielőtt örökre elmegyek.

Sarlós Erzsébet

Szerző: [medve](#)

ars electronica

képernyőm előntik a tintamentes pixelek
s a susogást felváltja a csonka csattogás
elmémben összegyűröm az elavult rímeket
rend lesz a részegen himbálódzó sor kizárt

feleslegessé válnak a bús költői képek
a metafórák és szóvirágos mondatok
felváltja őket a mém az instagram és jpeg
egy linkkel fejezem ki majd minden sóhajom

hibáimat is szövegszerkesztők teszik helyre
aláhúzzák eltévedt gondolataimat
ha jól viselkedem tán karakterszámba vesznek
így lehet verseimből még szabvány gépirat

s ha az ihlet már elveszett
jöhet egy jótékony
RESET

Boldis Gergely

Szerző: [eferesz](#)

Áhítat

Vízanyácska
árasszál el,
hulljon könnyem
egyesével

Föld Fiadnak
mezejére,
ott virágzik
szemem fénye.

Tűzapácska
égessél el,
vigyem fényem
szerteséjjel,

Föld Fiadnak
négy sarkába,
most fogant meg
életfája.

Flórián Róbert Szabolcs

Szerző: [Mákvirág](#)

Bányász sirám

Arcomba fú a bánat. - Átkozott por! -
Hajtom le ősz-ugar fejem kezembe,
Ne lássa könnyem. Életem hozott bor,
Fehér kenyér közé tekint. Verembe
Való galádnak, ágyelőnek érzem
Magam, de Ő zokogva, átkarolna...
Mi jár nekem, ki ércet ás, lop? Érdem?
-Lökném el ím, vadul- Talán farolna
Is még az ágyig édesen botolva,
Kacéran állra húzva szoknya bodrot,
S szerelme hangja vágna át loholva
A bánya-menti éjben égi fodrot...

Szemembe száradó sikolyba törtem...
Ma térden áldanám, akit gyötörtem.

Kovács Attila

Szerző: [Ylen Morisot](#)

Fájdalom

Karjaim török,
támadják az eget,
száműzöttként magamra hagytak,
szenedek.

Bőröm ráncos,
szemem halott,
angyali szárnyam lebegtet,
elkárhozok.

Karom égbe,
lábam földbe,
testem kétfelé szakad,
szétesem.

Mellemen burok,
belül daganat,
gyűlöletből fogant gyermekem
kifakad.

Keblem szakad,
lelkem sikolt,
tépett ruha lóg rajtam,
a fájdalom.

Ylen Morisot

Szerző: [Selanne](#)

Szövöd a csendet...

Selyemfonállal szövöd át a csendet
Reszketeg a szépség mi benned él.
Fahéjillatú fűszeres képzeletben égsz
Fogom két kezed, itt vagyok, ne félj!

Szemeid kíváncsiságával érints meg
Úzd el az ébredező magányt...velem.
Hozzád bújok csendben fogom kezéd
Itt vagyok, ó ne félj, nem cseréllek el.

Könnyeimmal festettem testedre fényt
Ecset nélküli szivárványt, halkuló zenét
Szívünk dobbanásában élő szenvedélyt
Selyemfonálban bog' nélküli ébredést.

Merengő-e csend puha ringató képzelet
Tested vonalát érintve érzem... jó veled
Hallgatunk, s ez mindennél szebb zene
Mint fekete zongorán karcsú ujjak nesze.

Kocsis Marietta

Szerző: [Zsóka Eliza Wolfbetta](#)

Osonnék szívedbe

Jó lenne egy pár különleges cipő,
hozzád gyengéden, halkán lépdelő.
Osonnék szívedbe kedvesen, csendben,
s ott maradnék egy életre benned.

Míg bejárnám véle minden porcikád,
lelkedbe költözne egy új világ:
énem valójában, pőrén, meztelen,
és kettőnket őrizném végtelen.

Zsóka Eliza Wolfbetta

Szerző: [Varjú Zoltán](#)

csak egy szál...

csak egy szál...
csak egy szál gyertya égjen
rögös hantok ölelő mélye
halk ima száll tova a szélben
örök megváltást remélve...

csak egy szál...
csak egy szál gyertya égjen
ami nem a gyász sötétje
emlékezni belül mélyen
lobogó láng üdvözítő fénye...

könnycsepp most ne hulljon értem
csak egy szál...
csak egy szál gyertya égjen!

Varjú Zoltán

Szerző: [Mukli Ágnes](#)

Dédelgető

Ugye tudod, a távol
a messze hangján ébreszt,
szelíd lombsusogástól
vétked liliumfehér lesz.

Ugye érzed, ha fázom,
ha vacog a barackfa
szívem, karom kitárom
nevetve, kacagva.

Dédelgető lebegés,
véget nem érő álom,
apró szirom - rebbenés
fodros bodzavirágon.

Ugye, érzed illatát,
ha megfordul a szélben
hold-sütötte éjszakán
s hajnal- ébredésben.

Ugye tudod, itt vagyok,
oly közel-távol tőled,
szellő hangod hallgatom
a csend csendjén, előtted.

Ugye tudod...

Mukli Ágnes

Szerző: [Dominika](#)

A NŐ

Olyan *Örökkévalóan*
és *Végtelenül*,
Csak én és én és én
Magányba falazott Mikes Kelemenné,
A világ rőzséivel hátunkon,
mátyásanyás könnyeink
tisztára mossák az urak szívét,
És mosolyunk felett elballag az idő.

Szamovár-szívünk szerelmet forral,
Aztán megint csak M vagyunk.
Magunk maradunk.
Bennünk rajcsúrozik szüntelen a *Világ*
Selyemruhánkba hímez a *Sors*
Acélszavakat.

S ha, hajnali alkonyak megszültünk pár zsarnokot,
Mezítláb sétálva *elszenilizálódunk* a holdfényben,
Ráncaink majd elmondják,
Ha nevünket sem tudjuk már,
És lassan de biztosan,
Kiőszül majd a lélek a testből.

De addig olyan *Örökkévalóan*,
Olyan *Végtelenül*,
Szeretve, vagy
Szeretetlenül,
Csak én, csak Ti,
Csak *Ők*, Csak *Mi*,
Ereinkben vörös szeretet,
Ajkunkon keserű szilánkok,
Jaj, felettünk fattyúk az Istenek...
Mert mellünkben az *Élet* szívárogoz.

Kiss Dominika

Szerző: [zuzmara](#)

Végtelen színház

Csillogó kirakat az egész élet,
benne színész minden ember,
s köztük élsz Te magad is,
egy rab a többi rab között,
játszod naponta tragikomédiád,
pihegsz muszáj mosolyok között,
zenged, egyre zenged a közös,
jellegtelen egyformaság dalát,
s nem mersz felsikoltani;
nem igaz e kényszer-szült világ!
Gyáva vagy, s meglapulsz,
de éjjelente magad vagy,
marad léted sorsdráma,
leszel társtalanságod rabja,
kifeszítettél az éjfalára,
pedig Krisztus nem lehetsz,
eltört napjaid nem válhatod meg,
árva szíved hiába vérzik.

Berze Tünde

Szerző: [Dobrosi Andrea](#)

Kint, egyedül

Dalolni kezd a tópart, a csend susog.
Hallgatom. A felhők - égi mágusok -
vörös köpenyükben most rám borulnak,
a Nap letűnik, felbukik a holnap.
Az azúr víztükör aranyba fordul,
ruhájára habvirág kerül fodrul.
Nézem. Az idill hullámvasútjára
váltottam jegyet. Egyre jár a
vonatkocsi, e képpel jut a csúcsra.
Mosolyt csahol a nap vérebe. Furcsa,
bágyadt ráncaim a szépség edzi meg,
úgy kell nekem, mint a testnek enzimek.
A táj kontúrja ér. Szemem az estére
ír csodát, s kérdem, szívemig kísér-e?

Dobrosi Andrea

Szerző: [Finta Kata](#)

Csendes őszi este

Hervadni kezdnek az őszi virágok,
nap nem perzsel oly' forrón, mint nyáron,
de esténként jól esik még sétálni a parkba'
majd fáradtan hazatérni a békés lakásba.

Közben a konyhában fények ragyognak,
láng lobog. Serpenyőben vacsora készül,
illatától a család éhesen asztal mellé ül,
vidáman csevegve várják a friss vacsorát.

Lassan kész az étel, édesanyjuk bőven
mindenkinek nagykanállal oszt tányérjába.
Csendesen falatozzák a finom vacsorát,
ha elfogyott, kérnek még egy adag repetát.

Lassan fogy az étel, mindenki jóllakik,
tömve pocakjuk, arcuk kipirul jóllakva.
Fáradtak, legkisebb fiú már nagyon álmos,
itt a pihenés ideje, család lassan csendesül.

Tisztálkodnak a fürdőszobában, pizsamába
bújva mondják el az esti imát, álomtól szemük
lecsukódik, anyjuk homlokukra csókot lehel
így múlik az őszi este, ő is lepihen fáradtan!

Finta Kata

Szerző: [dpanka](#)

Őszi lehelet

Halvány fényfodor fészkel az avarban,
Szél rázta utolsó szelíd robajok,
Hulló levél hátán esőcsepp ragyog,
a hempergő idő mindent felkavar.

Csak nézem némán magamban feszenge.
Várok és várok, egyszer tán lesz talán...
Színeket köd facsar, legyűr a talány:
Lesz-e ugyanaz, ugyanúgy lefestve?

Aranyszínű nap bujdos az ég felett.
Eső ízű az örök találkozás,
fények árnyékán ha mormolom neved.

Korholom magam, mert húz a végtelen.
Hitben remény, ha elvakít elrepít,
Fáradt levelek, a csend csoszog velem.

Dittrich Panka

Szerző: [Rozán Eszter](#)

Maradj még!

Kérlek, ne menj még, maradj velem,
itt van rád szükség, nem odafenn.
Pislákol a bágyadt napsugár,
bánatos szemedben táncot jár.
Gyógyulj meg, hisz van rá ezer ok,
várjanak még csak az angyalok.
Nem nyílhat nélküled a virág,
ha nem vagy, kietlen a világ.
Meglátod, újra eljön a nyár,
édes illata rád és rám vár,
feltámad majd színes pillangó,
bár most mindent beborít a hó,
higgy benne, felvirrad még napunk,
hogy együtt szárnyaljunk, mi magunk.
S ha eljön a perc, akkor menjél,
köszönöm, hogy velünk lehettél.

Rozán Eszter

Szerző: [Poppy](#)

Valami lenyomat

Nyitom a fagyasztóládát -
az utolsó adag töltött káposztát veszem ki.
Nem, mégse, inkább visszateszem.

Törölgetem a polcot, ide-oda pakolgotom
a már rég-nem-zenélő bögrét.
Ha véletlenül leesne...,
de inkább mégse.

A kék, H betűs törülköző is, amire
annyira vigyáztál, már szétfoszlik lassan.
Minek eltenni már?

De én őrzöm még.

Őrzöm, ahogy a hetvenötös háztartási könyvet
(1 csomó retek: 20 fillér)
vagy nagypapa első, meggyilkolt
családjának fényképeit,
ahogy a kézzel horgolt barbi-ruhákat és
apu gravírozott ajándék-tollait.

Kell, hogy maradjon
valami -
lenyomat.

Bodó Lívია

Szerző: [Kankalin](#)

Elveszett szonett

Megint a szürke tél terült a tájra,
fák jajognak és a földre köd szítál;
sötét időnk a lelked úgy kitarja,
hogy lázad oltanám, míg tudóm zihál.

Ne félj, az arcod íriszembe zártan
gyönyör; gyötört a ritka kép varázsa,
szemed megégetett de mégse láttam,
csak így igéztem versbe vont parázsra...

és mesémbe mártom álmod szép szavát,
bolyongva bódulok beléd az úton,
űz a holnap és a múlta száz karát;
aranyba hull a tél is, félve súgom...

*csak Te vagy, s az évek óta rótt körök,
dalom kihajt, mert a szólam így örök.*

Horák Andrea

Szerző: [Fél-X](#)

Hazámnak...

Lármát, zajt csendesít bennem
amit szemeimmel látok,
sírjaikon magyar nevek,
meg svábok és bunyevácok.
Alant virágzik a város,
s emlékek illatát szívva
mesél bennem egy régi kép
újra, s újra haza hívva.
Festői dombjain nyíló
napraforgó táblák sora,
kérelik, hogy tekintetem
büszkén szegezhessem oda.
Pompázzék itt kertem vala',
s legyen csordultig a bárka,
s ne keressek otthont, hazát,
mert az te vagy nekem, Bácska.

Bódog Zsolt

Szerző: [Hanga](#)

A férfi...

A férfi a szembogaram mögé bújt harap,
néha mohón vadhúsig a szívembe harap,
néha egyszerűen csak rózsaszínre festem,
néhanap kecses ívbe hajlítja a testem.

A férfi a homlokomon átütő kacaj,
néha hallgatag, máskor szintiszta dühödt zaj,
néha egy-életem, néha csapzott halálom,
néha csak nézem őt ... de ritkán meg is látom.

Várdai Erika

Szerző: [Pődör György](#)

Szomjúság

Térköves udvar. A nyírfa az égbe nyúl.
Ablak lehet vagy csillag? Sárga fénye gyúl.
Az est lassan beszövi végtelenjeit,
mit sem tudnak egymásról nadir és zenit.

Aztán , mintha a horizonton lépne túl,
sóhajként átsiklik egy hosszú, fehér húr.
Talán üstökös húzza jeges köveit,
és azok kigyulladt csóvaként követik?

Az őszi estét is megéri a vágy.
A teraszon lendül egyet a hintaágy
elmélázva tán azon, hogy miért üres.

A kertben a vén diófa is bólogat,
a kardvirág lekéste már a bókokat,
de szomjazza még patak vizét a füzes.

Pődör György

Szerző: [oroszlán](#)

Elcsépelte románc

Még itt van a múltnak a lábnyoma,
árnya a halk szeretőknek a fák alatt.
Lebben a felleg, csendben zissen a szél,
kerget a mámor titkos szerelmeket.
A fény kacagva hátranéz. Valaki sír.
Egyedül, hajdan volt tavaszom ágyára
fekszem, egy erkölcstelen könnyel,
de csak egy percig, csak egy pillanatig.
Rég elhagyott hajlékomban, száraz
virágok az asztalon, csend ül a padon.
Tán a pataknál, mikor az est leszáll,
megtalál a százszor elcsépelte románc.

Tóthné Földesi Ilona

Szerző: [sailor](#)

Hiába hullong a harmat

mikor láttam arcodon
eddig!
nem tovább!
halkulni kezdett
sóhaj-szült
rongyos álommá vált
bennem a vágy

nyílt sebhelyén
betört az éj

hiába hullong reggel a harmat
nem elég
szomjas lelkeknél
több kell
mint
remény maradék

...nyüzsögnek bennem a képek
rád festettem annyi szépet
gyenge
finom
árnyait a fénynek

most
sejtések ezrei
rajzanak a légtérben

árnyékká értek a csodák?
a holnap felé vezető utat
lezárták?

...csak Benned lát választ
a szorongás

sailor

Szerző: [szusi](#)

Fogd a kezem

Fogadd el, mit adhatok
egy szót vagy halvány mondatot:
majd, ha azon elmélkedem,
hogy melyik bűnt
miért követtem el,
ha kérkedem azzal,
ami nem az én érdemem,
ha már nem merem
a kérdést még
megfogalmazni sem,
ha kétkedem abban
ki szeret és ki nem,
ha észreveszed,
hogy elfelejtem a neved,
ha majd elfogyok,
mint a tegnapok
és eltűnik szememből
a maradék értelem,
csak fogd a kezem,
csak fogd a kezem...

Kozák Vilma

Szerző: [harcsa](#)

Nyiss a világra ablakot

Egy érintés csupán,
mintha szellő vékony
ujjai játszanának,
egy elnyűtt régi dallamot,
mintha hinni akarnád,
hogy így nyit a világra végül,
mindent megmutató ablakot.

Nyiss ablakot a világra,
benned fény lakik,
azon át látni a jót,
s látni a rosszat is.
Lélek bújik ott,
mint bársonyos álom,
ki egyszer benned élt,
azt örökké várod.

Úgy állsz a tükör előtt,
mintha értenéd magad,
és szebbnek látod, mint ami,
vagy ahogy látnál másokat.
Csalfa képek azok,
rajta színes máz ragyog,
festett álarc csupán,
min az élet hagy nyomot.

Nyiss ablakot a világra,
mutasd meg új ruhád,
a régi, ócska göncöket,
már úgysem hordanád.
Pedig ráncai között a múlt,
ezernyi képe felragyog,
ne zárd magadba,
nyiss a világra ablakot.

Harcsa

Szerző: Delory Nadin

Őszi vágta

Száguldj sebes paripám, sőt repülj,
Aranyló erdőből bronzba kerülj,
Vágtassunk át, keresztül mindenem,
Fuss, míg átgondolom az életem!

Sörényed szálljon szét a szélben,
Perzselődjön meg a nap tűzében,
Zenéljen a fülünkbe száz tücsök,
Remélje a lelkünk a szebb jövőt!

Kaptassunk fel a legnagyobb dombra,
Ne vessünk a magas hegyromra.
Onnan lesz jó szaladni a völgybe,
Csak táltos patád ne legyen gyöngö.

Még kerüljük meg előbb a földet,
Aztán hazamegyünk, milyen ötlet?
Nem hiába lett Villám a neved,
Az összes lovat kenterbe vered.

Kolozsvári Edit

Szerző: [prince](#)

Kései lázadás

Csupán egy görbe út, semmi egyéb
- morfondíroztam rajta ekképp,
és talpammal ádázul támasztottam azt,
az utat, mi kavicsal sebez, sarával tapaszt,
Az én göröngyeim! Az én rögeim mind!
Ha tehetném, ugyanezt tipornám megint.

Magasra tartó dombjai, és szédítő mélye
foncsor-kopott visszapillantóm halvány képe,
látni benne a sörényt miként vált deres kóccá,
parkett ördög lábak, torz bot-bohóccá.
S a megváltott vénység, meg a nyeldekklő torok
kettőssége az életvégig tartó receptorok.

Úgy, de úgy nem akarnám ezt mesélni! De
bennem munkál a sokévnnyi - annyi minden -,
az összes tudásom, és mindaz, amiben hittem.

Mára már más, ami belül boldogsággá mállna,
múltam ahogyan nő, úgy alakul át az álma.
S a terv, mit jóváhagytam némi alku árán
eltökélten lobog itt benn, ahogyan vár rám;
Beteljesítem azokat biz'a, valóságra váltom!
Nem tűröm, hogy csak álom maradjon az álmom!

Herczeg Zoltán

Szerző: [Steph McCrieff](#)

Úgy...

Miként vándor madarak lármája,
lassan csendesültél el szívemben
- ám csak valóságod veszítettem,
Te lettél létem hangtalan árnya.

Kísérsz és nem adlak feledésnek,
bársony emlékszirmokkal takarlak,
bár álmommal egyedül maradtam,
sose múlsz, bennem rejtőzöl mélyen.

S néha-néha, éjfél bús idején,
mikor égig nyújtóznak a hegyek,
láztalan testem és mégis remeg,
ahogyan nyárfán rezdül a levél.

Hiányod szelíd sóhajjal rebben,
már nem kínoz viharok vak dühe,
lángjaid sem égetnek. Halk tüzed
fénye, őrlángként lobog felettem.

Steph McCrieff

Szerző: [Korcz Attila](#)

Megettem

Elbukott, meghalt...
Valahol elszakadt egy szál.
Nincs bú, **nincs szívem, nem is volt talán.**

Egy nap alatt minden, mi biztos volt megrepedt.
**A helyem a világban nem több, mint
képzelet.**

Volt pár könny, s ezer illat,
Sok volt már a könny, nem kell több szempilla.

Kitaszít, majd átölel,
Nem ért ez a világ.
Hangommal dolgozom,
S a gép mindennap szavamba vág.

Oroszlán lettem,
S az ember kit szült anyám számmal
marcangolom.
Húsát kétely, félelem és gyengeség íze járja át...
Meg kell ennem, s kiktől félt fel kell keresnem,
S közölnöm velük az új lény él, alkot, s nem
kegyelmez...
Arcán mosollyal csak véres kezeket leplez...

Korcz Attila

Szerző: [dodesz](#)

Villidérc

Langy esti szellő, libbenve lengő
szárnyán suhansz, tág mezők felett.
Sietve lépek, újult reménnyel,
s hiszem, ma nálad vendég leszek.

Csak attól félek, el sosem érlek,
hiába minden remény-futam.
Merengek éjben, szörnyű sötétben,
keresve újra vesztett utam.

Libbenő lángod lejt villi-táncot,
Villi-világban tévelygek én.
Elvesztem, érzem, lobog a vérem,
vágy tüze lobban szívem helyén.

Már-már elérlek, szemedbe nézek,
karom kitárom, reszket a szám.
Szerelmem lángja szíved kitárja,
s tudom, a mámor vár ma reám.

Ajkam az ajkad rabja, darabja.
Csókomra csókot csókol a szád.
Homályos réten, liget ölében
villi-kalandom valóra vált.

Damm József

Szerző: [Rebbel](#)

Szerelmes epigramma

Éj hűs vad szele borzong, hőköl, ténfereg énem,
nélküled álmosan áll, egymaga küszködik, él,
sorsát vesztetten hull új és távoli térben,
s mélybe zuhanva talán, megfog a tintakötél.

Lipusz Balázs

Szerző: [freesya](#)

Irreverzibilitás

Hol utcazugban szél-szemét kavarog,
szilánkos ablakszem búzt lehel felém,
rég hullt kvarc-könnye talpamon holt remény,
mely csillan, mint Nap aranyzín hajadon,
telet kergető, zsongító tavaszon...
ám dohos téglát mállaszt most pörge jég,
hol utcazugban szél-szemét kavarog.

A dőre vágy emlékek közt csavarog,
sátáni táncát lejt a feledés,
kínmérge hajnal bíborán cseperész,
s dermed viaszként, graffitis falakon;
hol utcazugban szél-szemét kavarog.

Szoby Zsolt

Szerző: [Kalina](#)

Bánat

Lám, ma egy cseppecskét szomorú vagyok...
Mintha ott legbelül nem is lenne semmi;
nyomtalan tegnaptól nem hívnak holnapok,
s a mán is szeretnék mielőbb túl lenni.

Ma egy pillanatra rám talált a Bánat;
rám emelte súlyos, sajtó tekintetét,
s úgy emelt kalapot, akár egy barátnak,
amiért a szívem oly jó szállást ígért.

Puha vánkost vetett alája a magány,
s míg egy ősz csalódás bús altatót füttyült,
pilláira ült pár érthetetlen talány,
becézgetve őt, míg álomba szenderült.

Belefáradt szegény... Bejárt ungot-berket,
ahol csak megfordult, nem látták szívesen;
akadt bőven szív, hol hitte, tanyát verhet,
bízva magában, mert nincs, kinek idegen.

Végtelen utakról mégis visszavágyott -
lám, ma egy cseppecskét szomorú vagyok...
A lelkemben sarjadt bánatvirágot
nyessétek le egyszer, vidámabb holnapok!

Vasas Judit

Szerző: [aLéb](#)

Az elfelejtett...

Aludj, a száz év telte messze még,
hóbőrdön a kor nem ejt sebet,
ajkadra húl a csend, a kedvesét
nem várja már a csalfa képzelet,

aludj, palástod, rőtarany moha,
puhán borítja márvány vállaid,
a kósza szél sem borzongat soha,
ahogy füttyülve útját járja itt,

aludj, százévnvi erdő átölel,
magukba fonnak karcsú törzsű fák,
füledbe súgják - aludj csak, nem jön el -
vadrózsabokrok, túskeverte ág,

aludj, aludj. Kit álom átkoz el,
magát se tudja; él-e még, halott,
homályba vész a távol és közel,
elmosódik való és álmodott,

s az évek mennek, múlt reményeid
régvolt mesékbe lassan hullnak át,
aludj. Csönded majd körbetérdelik
vadrózsabokrok, karcsú törzsű fák.

Hepp Béla

Szerző: [hova](#)

Segíts repülni ...

Legszebb írásomat Isten mondja tollba
mintha nem is az én gondolatom volna.
Ha az énem néha-néha félre állna
talán a versem is igazgyönggyé válna.

Nem kellene akkor rímeket keresni,
te is tudnál engem magamért szeretni.
A dilettánsok sem mind szürke verebek,
köztük is vannak színes tollú egyedek.

Szeretnék még kicsit én is énekelni,
csak nem tudok minden hangnak megfelelni.
Símogasd szárnyamat segíts hát repülni,
fénytelen tollamnak aranyba merülni.

Hosszúné Fülöp Valéria

Szerző: [Zöld Zsázsa](#)

Most gyilkosok lennénk

Hiába is, hogy tudható:
csak félidegen sejtcsomó! -
forma nélküli tartalom
rövidke létét hordozom.

Még nem biztos, még nincs jele,
huszonnyolc nap még nem telt le,
most még csak nem kívánt teher:
tudatunk küszöbén hever.

Belébotlok? Nem eshetek...
dúsan dőltek ránk a hetek,
szerelmesen, felelőtlen -
mindenünket levetkőztem.

Gyanús gondok jöttek sorban:
a gépemben talán por van?
Tán kukacok, talán sejtek,
még nem tudom, mit is rejtek.

Alhas-szorító pár napon
magunk jövőbe álmodom.
Ébredéskor, harmadik nap,
belül bizonyosság fakad.

Csöpp barázda a méhemen:
befogadni még képtelen.
Nem tapad, könnyen kicsúszik,
véres tócsaként búcsúzik.

Ó ha tapadna a drága!
Muszájdöntés volna. Fájna.
De ha tiltakozik agyunk:
kilöknénk - s gyilkosok vagyunk.

Keglovits Klára Zsázsa

Szerző: [Riba Ildikó](#)

Esős nap

ősz fon hálót nyár hajába
borzolja és megcibálja
színes kavalkádja
tobzódik a tájban

bágyadtság költözik
lebukó nap sugarába
simogatja vigasztalja
kérleli ám mindhiába

surrogó eső pereg
cseppen csobban
pocsolya pocakja
mélyülő tóvá toccsan

hideg szél fújja dalát
hártyás felszíne rezzen
diktálja mohón monoton
visszatérő ritmusát

csípője csalfán ring
csobogó dala dadog
visszacsál cirógatva
ágyadba álompatakod

Riba Ildikó

Utószó:

Sokunkban él a vágy, hogy gondolatainkat, érzéseinket, fantáziáinkat, emlékeinket akár prózai, akár verses formában megörökítsük. Ezek a művek, melyek létünk egy darabjai, sokszor csupán íróasztalunkon, vagy valamelyik eldugott virtuális könyvtárunkban hevernek porosan. A Napvilág Íróklubot 2004-ben azzal a céllal hoztuk létre, hogy teret biztosítsunk a saját írások mellett más szerzők alkotásainak; hogy mindazon lelkes amatőr író és költő, aki kilépne az íróasztal árnyékából, megmutathassa művészetét, verseit, prózai műveit vagy akár drámáját a netvilág irodalomkedvelő látogatóinak. Úgy gondoltuk, a klubtagság független nemtől, kortól, vallásbéli és egyéb el(nem)kötelezettségtől vagy børszíntől - egyetlen közös ismérve klubtagjainknak az, hogy mindannyian (akár ha kedvtelésből vagy elhivatottságtól hajtva írnak) művészetükkel ápolják, őrzik és tisztelik a magyar nyelvet és az irodalmat.

Alapító-főszerkesztő: [Pákozdi Dávid \(Don Paco\)](#)

A honlap elérhető: <http://iroklub.napvilag.net/>

Ebook 2015.

Szerkesztette és a borítót tervezte:

Dittrich Panka

(dpanka) Napvilág íróklub tagja

